

باشد و اگر هم روزی ترجمه کنیم چون در میان اکثریت ملل متمدن امروز رایج است باز باید اصل آنرا بدانیم. بی بردن بکنه معانی این اصطلاحات ممکن نیست مگر اینکه اصول اشتقاق زبان های اروپائی را بدانیم و این اصول درطریقه های عملی مطلقاً جا ندارد و از همان مرحله نخستین باید با ذهن شاگرد توأم شود و درمراحل دیگر چندان در آن تمرین کند که ملکه او بشود.

اما طریقه عملی البته باید برای کسانیکه زبان را برای حاجت علمی نمیخواهند کما- فی السابق ملحوظ ومرعی باشد و در مدارس فنی و تجارتی و غیره متروک نگردد و حتی باید جنبه عملی آنرا بیش از پیش توسعه داد و زبان را از راه گوش بنو آموزان یاد داد نه از راه چشم، یعنی بوسیله محسوسات و تصویرات خارجی و حتی صفحه گرامفون و قرائت باجماع و غیره و نه بوسیله مرور بکتاب و تمرین روی کاغذ.

آن کتابهاییکه تاکنون معمول بوده در جای دیگر نیز مفید فائده است و آن برای کودک هفت ساله ایست که در همان حینیکه بخواندن خط فارسی آغاز میکند در همان حین هم (شاید بخواهند) بخواندن زبان بیگانه شروع میکند.

سعید نفیسی

از اقوال بزرگان ما در باب تعلیم و تربیت :

... پس باید که هرچه آموختنی باشد از فضل و هنر فرزند را بیاموزی تا حق پدري و شفقت پدران بجای آورده باشی که از حوادث عالم ایمن نتوان بود و نتوان دانست که بر سر مردمان چه گذرد. هر هنری و فضلی روزی بکار آید پس در فضل و هنر آموختن تقصیر نباید کردن.

... چنان کن که دانش آموختن را وقتی پیدا کنی تا در هر وقت و بهر حال که باشی یکساعت بر تو نگذرد که دانشی بیاموزی اگرچه در آنوقت دانائی حاضر نباشد از نادانی بیاموز که دانش از نادان نیز شاید آموخت.

نقل از قابوسنامه تالیف امیر کیکاوس بن اسکندر.

شیخ ما (مراد شیخ ابوسعید ابوالخیر است) گفت که: «من لم یتادب باستاناد فهو بطل و کل حال و وقت لایکون من العلم و عن نتیجه المجاهدة و ان حل فضرره اکثر من نفعه.»

از اسرار التوحید فی مقامات الشیخ ابی سعید